

רז'ית

הוצאות

סוכר רז'ית

רק אניני הטעם משתמשים בתחליף האידיאלי לסוכר

ללא קלוריות וללא טעם לוואי

סוכר רז'ית

טוב לחולי סכרת מצויין לדיאטות רזון

לחשיג בכל בתי-המקחת

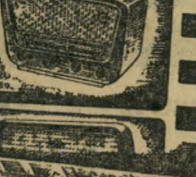

מיוצג על ידי וין-דג'ס (ישראל) בע"מ

פרסום "דרור"

לאשה בהריון

המתנה הנאה ביותר — ספרו של פרופ' אשמן, "לקראת אמהות". להשיג בכל חנויות הספרים.

מצעד מקלטי אמדון

הפנים אמפא בע"מ תל-אביב חיפה ירושלים תל-אביב חיפה ירושלים

אמנות

תיאטרון כמעט שלא הרגישו

אף מלה למורגנשטיין (בצל ירוק) היא התוכנית השלישית בה אין הלהקה הצעירה אומרת אף מלה על עניין ממשי כלשהו. אך עדיין היא מצליחה לא לומר זאת בחינניות מספקת לערב בידור הגיוני. שלא כקודמותיה, תוכנית זאת של בצל ירוק היא קומדיה באורך מלא, פרי עטו של אפרים קישון, שבמרכזה עומדים פרוי פסור לארכיאולוגיה (חיים טופול), בתו ה' צעירה (גילה טופול) ומחזרה (שמעון ישי-ראלי). המתחיל לנפץ עציצים לצורכי ארכיאולוגיה כדי לכבוש את לב בת הפרופסור. **ישר לבקשתך**, אולם הבמאי, שמואל בונים, השכיל להגיש את ירידה-הבר לים המאובק הזה תוך פזמונים, שאחד מהם — וונצואלה — יכבוש בלי ספק את מקום הכבוד שלו בתוכניות כבקשתך. מאחר שי גם השחקנים — ובראשם שמעון ישראלי ואורי זוהר (בתפקיד שוטר המקור) — שיתפו פעולה בחשק רב, הרי שהצופים כמעט שלא הרגישו בהעדרו של מחזה.

אהבה על הקרשים

מריים (התיאטרון הקאמרי), היא הצגה יפה, יותר משהיא הצגה חשובה. מחזהו של מרסל פאגול, על כל העדינות האנושית בה הוא מתאר את אהבתו של בן מארסי (אורי לוי) למוכרת השבלולים היפהפיה (גילה אלמגור), ספק אם היה מוזיקל מעמד במבחן הזמן הקצר (הוא נכתב לפני 32 שנה), אלמלא השקיעו שחקני התיאטרון הקאמרי אהבה כה רבה בניצונו המושלם. בראשם של השחקנים המאוהבים במחזה ניצבים זלמן לביוש, כמוזג המסבאה המארי-סייאתי, ורחל מרכוס, כאמה של מוכרת ה' שבלולים. שניהם מגישים משחק כה עשיר בכל גווניו של סולם-צבעי-המשחק, עד כי הישגייהם האישיים ראויים, כשהם לעצמם, לתשומת-לבו של כל חובב תיאטרון.

מאחורי הקלעים

שלום וקוץ בו

מחזה מצרי, פרי עטו של הסופר ה' גידע תופיק אל-חכים, המטיף ברמו ברור לשלום בין ישראל למדינות ערב, התפרסם לאי מכבר בהמשכים מעל דפי היומון ה' מצרי אל אבא. גיבור המחזה, ששמו קוצי השלום, הוא דיפלומט צעיר המחליט לשאת לאשה בת לארץ שכנה, הנמצאת במצב אי-בה עם ארצו שלו. שתי הממשלות נוקטות במיטיב התככים כדי למנוע נישואין אלה, אולם הדיפלומט הצעיר גובר על המכשולים שמעמידים בפניו השרותים החשאיים, נושא לאשה את בת-היריבה, ומבלי להסתפק בכך, הוא יוצא מיד לדרך, להשליט שלום בין שתי הארצות. הצעד המתבקש תחת: ש' תיאטרון ישראלי יציג מחזה זה... **דינה פסקין-דרור** תופיע מחדש בהבימה, ה' דות למקרה מזור, במחזה של אותו מחזאי, אשר כתב גם את המחזה הראשון אשר בו הופיעה בהבימה. אז היה זה אמא טבע מאת אלחאנדרו קאסונה, בו שיתקה כילדה, ועתה יהיה זה העצים זקופים ימותו, פרי עטו של אותו מחזאי... **הבמאי שמואל ברי לים** נמחק מרשימת מקבלי-המשכורת של התיאטרון הקאמרי, לפי הסכם הדדי בין הבמאי לתיאטרון. הוא יוזמן מעתה לביים בקאמרי ככל במאי זר אחר, ותמורת סום הבימוי של המחזה השקספירי הגליה ה'2' בו התל כחבר, יקבל סך של אלף ל"ה.

תדרין

הצגות

- **מריים** (התיאטרון הקאמרי) — ראה לעיל.
- **הסוחר מוונציה** (הבימה) — ה' נסיונות להגן על שילוק היהודי לא הועילו לשילוק, אולם הויקו השקספירי.

תערוכות

- **התערוכה הכללית השנתית של אמני ישראל** (מוזיאון תל-אביב) — אוסף מוצגים עצום בכמותו, המוכיח פעם נוספת כי האמנות איננה המקום היא ב' יותר לטיפוח הדמוקרטיה.

בידור

- **אף מלה למורגנשטיין** (בצל ירוק) — ראה לעיל.
- **קומפאניון דהיה-שאנסון** (אהל שם, תל-אביב) — אחת הלהקות הצרפתיות המבצעות זמרה המוריסטית ברצינות.

טרגדיה בינו

אברהם בנדורי, שוער מכבי תל-אביב, כובש פניו בקרקע (משמאל) כשהמגן אדעזר פרופר, בהבעת כאב, בועט בחוץ את הכדור שבו הבקיעו כדורגלני מכבי יפו את שער התל-אביבים, גזלו מהם בכך נקודה יקרה והפחיתו במידה רבה את סיכויי התל-אביבים לאליפות. ברקע נראה הקהל המריע.

היה נשף אבל אני בכל אופן לא הייתי בו. בקיצור, כל הכבוד למכבי יפו על המשחק היפה והנמרץ ועל הכשרונות של הכדורג' לגימ הצעירים שלהם. אבל דחילק, תראו משחקים יפים ותנצחו קבוצות הפועל, מה פתאום החלטתם להוכיח דוקא עלינו שאתם יודעים לשחק?!

לחם בלי מלח

צופה מקרי שנקלע השבת לאיצטדיון הכדורגל בקריית-חיים, עשר דקות לפני תוב המשחק בין שתי קבוצות צמרת ליגה א', הפועל קריית-חיים והפועל רחובות, שיפשו את עיניו בתדהמה: "מה זה פה, איזה קבר צה משחקת נגד עצמה?" כי המראה שהתגלה לפניו היה באמת מדהים. במקום 22 שחק' גים, התרוצצו על המגרש 17 בלבד. כאשר הוציא השופט והבי עשר דקות לפני תוב המשחק את מרגון הרחובות ואת שטיינברג הקריית, השאיר בשרה רק 17 כדורגלנים, צעק לעברו אהרון לוי, שוער הקריה: "אולי נשחק כבר בעמודים?" למולו לא שמע השופט את הקריאה. אולם שמע אותה מאמן הקריה שצעק מיד אל השוער: "שתוק, הוא יוציא גם אותך". שאר השחקנים לא יכלו לשחק, הם צעקו, בעטו אחד בשני, משכו בחולצות, עד שהשופט החליט לסיים את מרחץ הומים, סיים את המשחק 7 דקות לפני הסיום החוקי, ירד מהשדה בליח כבד של משרטה וקהל מרוגז.

מירפשות בשער עצמי. לשתי הקבוצות היה זה משחק גורלי. כי שתיהן נמ' צאות בין שלוש המשתתפות במירון לאלי פות ליגה א'. הרחובותים עברו בדרכם לקר' ית-חיים את מגרש בני יהודה בתל-אביב, התעודו מתוצאת התיקו בה שימו בנייהו' דה את משחק עם בית-ר ירושלים. נצחון בקריית-חיים היה מאפשר להם להשתתף בנקודות לבנייהו' המובילים בראש. אלא שגם לשחקני הפועל קריית-חיים היה זה משחק מכריע שהפסד בו היה מוציאם סופית מהמירון לאליפות. הם החליטו לנצח בכל מחיר, תחילה לא איפשרו לקהל הרחור בותי שליחה את קבוצתו להכנס לאיצטדיון הקריית הענק, סירבו מאוחר יותר לאפשר למוסי ליטבק, מאמן הפועל רחובות, לחלק הוראות לשחקניו מקו המגרש, ולבסוף גברו בקושי על אורחיהם, אחרי שהללו הכניסו לעצמם שער עצמי טיפשי.

ככל שהמשחק התקרב לסימו התחממה האווירה במגרש. הרחובותים קיימו לחץ קשה ורצוף על שער הקריה, אולם לא יכלו לזכות בשער שויון, משום שבסוף נותרו כמעט ללא קבוצה — שבעה רחובותים נגד שמונה קרייתים. הרחקות השחקנים היו מל' חת בצצינות דרמטיות, כאשר השחקנים מ' מורחקים סירבו לרדת מהמגרש. לבסוף, כא' שר השופט החליט להרחיק שחקן נוסף, נכ' נסו למגרש חמשה שוטרים, תפסו את ה' שחקן המורחק בכתפיו, הרחיקוהו בכח.

כאשר הסתיים המשחק נצחון הקריה 0:1 ניגש מוסי ליטבק אל ידידה, דויד שויר צר, מאמן הקריה, אשר היה חברו להגנה בנבחרת ישראל במשך שנים ארוכות, ביקש ללחוץ את ידו, צעק שמיצר שטרם נרגע: "מה אתה רוצה ממני? כל קבוצה שתבוא אלינו נאכל אותה כמו לחם בלי מלח."

בזמן הקרוב הרבה גורמים נגד אלי פוקס, ינסו לחתור תחת מעמדו ולהכשילו. גורמים רבים של קנאה אישית, צרות-עין אגודתית, ונקמנות בגלל מקרים שארעו בעבר, עשו' יים להציב מכשול לא רק בדרך של אלי, אלא ברכה של הנבחרת כולה.

מה דוקא עלינו?

על משחק השבת, בו פוימה מכ' בי תל-אביב את משחקה עם מכבי יפו בתוצאת תיקו 1:1, כותב שייע גזר:

אוי, אוי, אוי וא' בוי, יש לי עכשיו חשק לספר על ה' משחק שבשבת כמו שלכם יש חשק לר' אות עוד פעם את העדלידע. הייתי מר' כן עכשיו אפילו לתת נאום בכנסת יותר משלספר מה שקרה בשבת. ב' שה. בחיי בושה. או תעשו לי טובה ואל תקראו לפחות מה שאני כותב כדי לא לבייש אותנו.

שיחקנו בשבת נגד מכבי יפו. מה זה מכבי יפו? עלינו למשחק באותו הבטחון ששחקני הפועל חיפה הולכים לקחת את המשכורת שלהם. במשחקים קלים טבעי שאנחנו לא מתכוונים במיוחד ולא מת' אמצים. ומכבי יפו זה לא משחק קל? הלאו רק בסיכוב שעבר ניצחנו אותם עוד בסו' בות 3:1 וזה עוד על המגרש שלהם. איפה שהקהל שלהם והאימונים שלהם. מי חשב בכלל שנפסיד נקודה דוקא במשחק זה? אני כאילו לא שיחקתי בכלל. שניאור, מאמן יפו, שזכר איך בסבוב הראשון ה' נסתי להם שני גולים, העמיד עלי שני שומרי ראש. אחד הלך כל הזמן על ידי. יאסא כזה שאשר לקוב ממנו שלשול. אבל מה לא היה, שחקן אותי בכלל. אפילו לא יכולתי לגעת בכדור. או נשארתי לשחק 10 שחקנים שלנו, נגד תשעה שלהם, כי השניים ששמרו עלי לא שיחקו. אבל מה? אלוהים כאילו עוד ליספו. גולדשטיין היה פצוע ונחמיאס היה כזה אפס, שאי-אפשר להאמין. כנראה שמחלת הפחד נפלה עליו מחדש. בחור בריא כזה ומפחד להכנס בשח' קנים, נו, ראייתם?! יונה פוקס בכלל היה חושך. איך שהוא היה טוב בשבוע שעבר ככה הוא היה רע השבוע. אבל כל אלה זה לא תירוצים.

לא נשמי פורים. תיכף בהתחלה הת' חילו היסואים לשחק יפה. במחצית הרא' יונה הם היו ראויים להרבה יותר משער אחד. הם עלו עלינו בהרבה דרגות ואחרי שכבשו את השער הראשון, היינו כמעט קרובים להתמטטות. רק במחצית השניה, כששחקנו עם הרוח, איזונו קצת את מאון הכוחות. אלא שיפו סגרו את האמצע ולא נתנו לנו לעשות כלום. מול שרפי לוי עוד היה קצת בכורש והיטהו את התוצאה, אח' דת לא היינו רחוקים מהפסד גמור.

זה שמכבי יפו אומרים שניצחו בגלל זה שאנחנו היינו כל השבוע בנשפי-פורים זה אתם בלוף. ביום שיש לא היינו בנשף.